

**JANA
BODNÁROVÁ
TRINÁŠŤ**

PERFEKT

JANA BODNÁROVÁ

13

Texts © Jana Bodnárová 2012

Illustrations © Daniela Olejníková 2012

Design © Palo Bálík 2012

***JANA
BODNÁROVÁ***

***TAJOMNÉ
STRETNUTIE
LEY A LE***

Lea si práve vložila do úst sladulinkú malinu. Malin-
čie rastie na konci ich záhrady. O kry sa stará Leina
babička. Každú jeseň ich orezáva, takže v lete sú ob-
sypané ovocím.

Lea od tej úžasnej malinovej sladkosti slastne zatvo-
rila oči. Keď ich otvorila, neďaleko na trávniku uvidela
obrovskú sklenenú guľu. Alebo to bola guľa z nejakého
plastu či inej záhadnej látky. V tej guli uvidela stáť
dievča. To však vôbec nebolo všetko! Dievča v guli
vyzeralo úplne ako Lea. Tie isté črty tváre, zelenkas-
té oči, tvar pier, dokonca i uši mali navlas rovnaké.
Len na rozdiel od Ley tamto dievča malo krátke vlasy
a bolo oblečené v niečom, čo pripomínalo na nahé
telo nalepený alobal.

Všetko bolo také ohromujúce, že Lea najprv stála
ako solný stĺp. Pomaly sa však spamätala a pohla sa
k čudu, ktoré sa objavilo v ich záhrade. Keď sa už-už
chcela dotknúť gule, čosi jej zatlačilo dlaň dozadu.
Neznáme dievča pootvorilo ústa a natiahlo ruku. Vzá-
pätí sa na vnútornej stene gule začali samy od seba
objavovať písmená a vety. Lea čítala ako zo školskej
tabule či skôr z obrazovky počítača: *Nemôžeš ísť cel-
kom blízko, Lea. Tam už je siločiara inej energie, ako
je vaša. Nemôžeme sa dotknúť.*

Lea sa ani nestihla opýtať, odkiaľ tá neznáma vie
jej meno, a vôbec, prečo vyzerajú ako dvojníčky, keď
sa na stene gule objavili ďalšie riadky: *Som z planéty*

Lialia. Každý z obyvateľov našej planéty má tu u vás svojho dvojníka. Vy teda máte v kozme čosi ako svoje sestry a bratov. Vieme o vás všetko. Nemôžeme však zasiahnuť do vašich životov. Ostatní po tom netúžia, ale ja som ťa veľmi chcela vidieť takto zblízka, Lea! Preto som prišla sem vo svojej kozmickej lodi. Aj mená máme s dvojníkmi podobné. Ja sa teda volám Le.

Páni! Toto že je kozmická loď? – pomyslela si Lea. Kozmické lode sú predsa obrovské a ťažké. Kovové a určite hlučné. A ona sa volá Le. Ako nejaká Číňanka alebo Vietnamka. A že mimozemšťanka!

My nepoznáme váhu, Lea. Ani ja nevážim nič. Som ako vzduch... My sme len energia, sestrička, objavilo sa na skle.

Lea sa zamračila. Nepáčilo sa jej to oslovenie. Aká sestrička?! Ona má doma až dve vlastné sestry!

Nedurdi sa! To sa tak vraví, nie? Keď sme rovnaké... Viem, že sa zlostíš, viem aj, čo si myslíš, lebo vidím do tvojej hlavy.

„No to je riadne protivné!“ vykrikla Lea. „Správaš sa tu ako nejaká kráľovná! Ani neotváraš poriadne ústa! Prečo vlastne nehovoriš? Prečo nepočujem aspoň tvoj hlas, keď ty vidíš aj do mojich myšlienok?“ Lea sa teda celkom spamätala z prekvapenia, lebo začínala byť opäť jazyčnatá a bojovná ako obvykle, keď ju niečo nazlostí.

Pretože my nemáme hlasnú reč. Dohovoríme sa energiou myšlienok. Tu mi pomáha môj virtuálny počítačový prekladateľ. On píše moje myšlienky na stenu vo vašej reči, aby si mi rozumela.

Dievča z inej planéty sa naraz milo usmialo a natiahlo ruku k Lei. Tá sa usmiala z ničoho nič tiež.

„Tak pod' z tej gule von!“ navrhla srdečne.

To sa nedá. Vaša atmosféra by ma zabila! zosmutnela Le. Vlastne ťa už dlho pozorujem. Ako chodíš na toto miesto, ako ješ maliny. Ako pritom slastne žmúriš oči. Ako vaša mačka, keď je na slnku, chi-chi, dievča rozťahlo ústa do smiechu. Povedz mi, aká je chuť vašich malín? My žiadne nemáme. My jedlá vôbec nemáme. Písmená sa stále liali samy od seba na priezračnú stenu gule.

„Ako chutia maliny?! Fakt ťa zaujíma taká hlúposť? Nuž... chutia ako... Proste chutia sladko a basta!“

Ale ako je to sladko? Popíš mi..., objavilo sa písmo a Leina dvojníčka si teraz sadla na akési vlákna, ktoré vyzerali ako kovová pavučina. Asi to bola stolička z planéty Lialia. Spokojne sa hojdala.

„Pf! Sladko! Jednoducho ako med, ako cukor, ako čokoláda, ako melón, ako... ako... sladko je sladko! Môžem ti natrhať malín, koľko chceš. Sama ochutnaj.“

To sa nedá, Lea. My sa sýtime priezračnou energiou.

„A ako chutí vaša energia? Popíš mi to.“

Ako energia a basta!